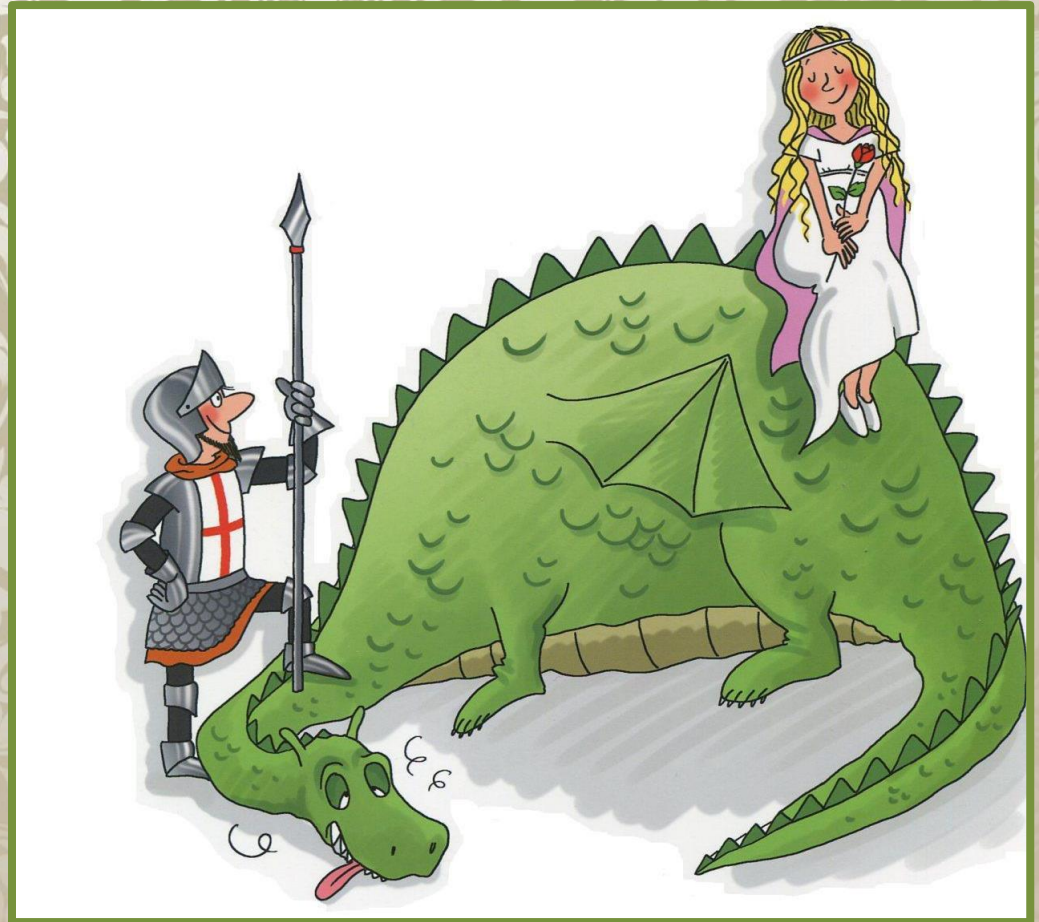


# JOCS FLORALS

SANT JORDI 2021

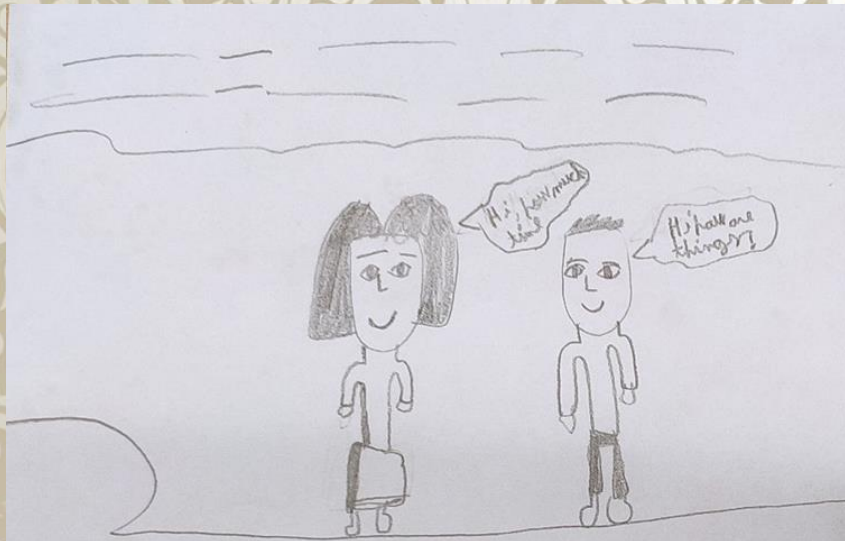
ESO



# 1r ESO

**EL GUANYADOR/A  
EN LA CATEGORIA DE  
CÒMIC, ÉS...**





**EL GUANYADOR/A  
EN LA CATEGORIA DE  
NARRATIVA ÉS...**



## Un dia de patinatge

Hi havia una vegada un nen que volia ser patinador artístic pero el seu pare no li agrada perquè diu que és de nenes i si volia fer un esport havia de ser bàsquet, futbol, etc, però que fos masculí.

El nen que es deia Eloi es va enfadar amb el seu pare. Ell volia seguir fent patinatge artístic. Però d'amagades, perquè li pagava la seva mare, que sí li agradava que fes patinatge artístic. Un dia la seva mare va dir a l'Eloi que van permetre anar al torneig nacional perquè havia millorat molt al patinatge. L'Eloi no sabia si volia anar al torneig perquè hauria de faltar a l'escola i marxar amb el seu professor. Ell pensava dir-li al seu pare que anava a jugar un partit de bàsquet. Va estar com una setmana pensant, però va decidir que no hi anaria. Però quan li va dir a la seva mare li va dir que no havia de fer cas al seu pare, que ell podia fer tot el que volgués. Al final li va dir al seu pare i al final el pare ho va entendre. Com el seu pare ho va entendre, tota la seva família va anar a veure'l i va guanyar.

**EL GUANYADOR/A  
EN LA CATEGORIA DE  
POESIA ÉS...**



### **Mi fuerza es imparable**

¿Por ser morena no puedo jugar?  
¿Por ser chica no tengo fuerza para chutar?  
¡Pues te vas a enterar!  
¡A ver si la puedes parar!

Lo importante en un partido como en la vida es trabajar,  
no se necesita ser de un color para poder jugar,  
sino valentía para luchar.  
Ser mujer y morena no te impedirán en la vida triunfar.

Valery

# ACCÈSIT EN LA CATEGORIA DE POESIA





## No hay culpables

Y de repente,  
la poca luz de sus ojos desapareció,  
no te sientas culpable, que la culpa es solo mía,  
por no enseñar a mi corazón a usar la razón.  
Valórate más porque puedes sentirte mucho mejor.

La vida solo es una:  
ríete, baila, disfruta y sueña  
piensa que siempre hay alguien,  
alguien dispuesto a ayudarte,  
alguien dispuesto a hacerte feliz,  
alguien adecuado para ti.

M. P.

# 2n ESO

**EL GUANYADOR/A EN LA  
CATEGORIA DE NARRATIVA  
ÉS...**



## *Un altre punt de vista*

Era un matí igual que tots. El sol treia el cap per la reixa de la meva finestra. Els ocells cantaven alegres. Em vaig aixecar i em vaig dirigir cap a la cuina per preparar el meu cafè matutí. Agraïa viure en un petit apartament, així no recorria llargues distàncies. Quan la cafetera va sonar, vaig agafar la meva tassa preferida i em vaig servir un cafè. Amb la tassa a la mà vaig prendre un glop mentre em dirigia al petit balcó del meu apartament. M'encantava sortir cada dia al meu balcó i que centenars d'olors recorreguessin el meu cos. El que més em cridava l'atenció era l'olor de pa de pessic que solia preparar cada matí a la meva veïna de la meva banda. Vaig escoltar petits passos apressant on jo em trobava. Era el meu gos. Com cada dia, venia a buscar-me perquè li posés el seu menjar.

A hores d'ara, ens teniem l'un a l'altre. Vaig agafar la corretja del meu gos i la hi vaig col·locar per sortir de passeig.

Podíem passar-nos tot el matí de passeig al parc. Normalment, hi havia uns gossos amb els seus amos jugant i m'estranyava perquè el meu gos no es relacionava amb ells o ni tan sols els bordava, però ho deixi passar i continuem amb el nostre tràngol. Admirava tot. Tot el que m'envoltava m'omplia de felicitat, els nens rient, l'olor de la natura ... Tot m'omplia de felicitat. Em podria descriure com una persona alegre i satisfeta amb la vida mateixa. Era la típica persona que saludava tots pel carrer.

En tornar a l'apartament vaig encendre un petit radiocasset que guardava per escoltar algunes cançons antigues. No sé quant de temps em vaig passar escoltant cançons, l'únic que tenia conscient eren algunes cançons de grups de música, entre ells: *Queen, Led Zeppelin, Nirvana, Guns N' Roses, Kiss, Bon Jovi ...*

Una cosa em va fer tornar a la realitat, bé més aviat algú. Era el meu germà petit des de l'altre costat de la porta tocant el timbre. Quan va sonar, em vaig dirigir a pas lent per obrir-li. Llavors vaig recordar. Aquest dia teníem un sopar familiar al costat de mare i pare. -Com no em vaig poder haver acordat? - em preguntí a mi mateix. Era dissabte, dia del sopar familiar. Vaig obrir la porta i vaig deixar passar al meu germà. Es notava que estava una mica irritat. Més tard, el meu germà em va informar de l'hora que era i en aquell moment vaig sortir disparat a la meva habitació per canviar-me'n de roba. Quan vaig acabar, em vaig dirigir a la porta on justament m'esperava el meu germà i ens vam anar.

Arribem a un restaurant que sembla que estava ben mantingut i ens vam asseure en una taula on es trobaven els nostres pares. Els meus pares van entaular conversa amb el meu germà. Durant uns minuts em vaig quedar en silenci escoltant, fins que vaig

decidir parlar: ¿Que bonic dia ha fet avui no? - no ho deia amb ironia, només descrivia el meu dia com sempre. Com que els pares es van quedar en silenci, continuo parlant.- Ho dic de veritat, avui és un dia esplèndid, igual que tots!

Llavors la meva mare va procedir a parlar:

-Fill, sento recordar-t'ho, però ets cec. És impossible que sàpigues com és tot. ¿Avui has pres la teva medicació pels deliris?

#### Flashback

Tenia 7 anys i em trobava jugant a la pilota amb el meu pare. Quan només hi tenia 5 anys, m'havien detectat que tenia trastorn pel qual solia delirar. Per oblidar-me, el meu pare i jo jugàvem per distreure'm. Fins que va arribar el moment que em va deixar marcat. El meu pare sense voler em va donar amb la pilota al cap. L'impacte em va fer caure de cara sobre la gespa del meu pati. En aquest moment, em vaig clavar una cosa que va fer que em dessagnessin els ulls. M'havia clavat una forquilla de plàstic als ulls. El dessagní va ser tan gran que vaig perdre el coneixement. Els següents dies els vaig passar a l'hospital. Al despertar d'un coma temporal no vaig poder veure res. D'aquí en endavant continu vivint, aguantant el meu trastorn i sense poder veure.

#### Narrador extern

Mario, que així es deia, intento superar la seva ceguesa i el seu trastorn, però va acabar llevant-se la seva vida en assabentar-se que la seva vida havia estat una mentida. En realitat vivia en un abocador, ja que a com era cec, no aspirava a trobar feina i va quedar pobre. El gos era el que l'ajudava a caminar pel carrer cada dia, per això mai anava amb altres gossos, perquè la seva tasca era protegir-lo.

P. A.

**EL GUANYADOR/A EN LA  
CATEGORIA DE CÒMIC ÉS...**





**EL GUANYADOR/A EN LA  
CATEGORIA DE POESIA ÉS**



## **LO FEMENINO**

Me llaman libertina por salir por la noche,  
a mi vestimenta siempre le hacen reproche.  
Por salir con muchos chicos dicen que no soy una buena chica,  
pero ellos pueden estar con mil y nadie los achica.

Lo relacionan todo con los varones,  
de ahí todos los jugadores,  
luchadores, cazadores, matadores.  
Ellos dicen que "calladita,  
calladita estás más bonita"  
pero si en silencio te quedas  
grita hasta que más no puedas.

A. B. D.



# ACCÈSIT EN LA CATEGORIA DE NARRATIVA



# -VIAJES EN EL TIEMPO- (Parte 1)

## **PERSONAJES:**

**-Dídac:** El protagonista de esta aventura. Es poco atrevido.

**-Mew:** La nueva mascota de Dídac y Izan. Puede viajar en el tiempo.

**-Izan:** Científico bastante inteligente y loco.

**-EMPIEZA LA HISTÓRIA EN LA  
SIGUIENTE PÁGINA-**

**Era de noche, y me encontraba en mi habitación durmiendo. De pronto, alguien llamó a mi teléfono a las 3:00 de la noche. Estaba cansado, me levanté y era un amigo mío, Izan. No quise cogerlo, ya que era muy tarde, pero después a las 4:00 volvió a llamar. Pensé que sería urgente, y le cogí el teléfono. La conversación, fue la siguiente:**

-¿Sí? -Dije yo.

- Dídac, es urgente lo que te tengo que contar. ¡Ven al laboratorio del pueblo!

-¿No me lo podrías decir mañana con más tranquilidad, y no a estas horas?

-¡Dídac, por favor, lo que te tengo que contar es INCREÍBLE!

-Vale voy -Dije bostezando.

**Por el camino, me estaba arrepintiendo de ir a su casa. Cuando abrí la puerta del laboratorio, vi que Izan estaba dando saltos de alegría. Le pregunté:**

-¿Qué pasa?

-¡¡¡¡Por fin he encontrado la increíble manera de viajar en el tiempo!!!

**Yo le dije que estaba muy cansado para que me dijera tonterías, pero él añadió:**

-Ayer, cuando iba paseando, vi a un animal extraño. Me siguió hasta el laboratorio. Tenía un aspecto inusual, así que le hice unas pruebas y no era nada más y nada menos que el objeto que necesito para ¡viajar por el tiempo!, le he llamado Mew. -Dijo Izan.

D.G.

**MOLTES GRÀCIES  
A TOTS I A TOTES  
PER HAVER  
PARTICIPAT!!**

